DJKT•
DIVADLO J. K. TYLA V PLZNI

Tři scény plné emocí

4/2026

DIVADELNÍ REVUE *DJKT*

OPERA | ČINOHRA | MUZIKÁL | BALET

Najdete uvnitř

OBSAH

4 **OPERA**

12 **BALET**

18 **MUZIKÁL**

24 **ČINOHRA**

32 **TYLEC**

34 **AKTUALITY**

Titulní strana: Bree Nichols (Bohéma), foto Irena Štěrbová
Protější strana: Petra Tion (Bohéma), foto Irena Štěrbová

KONTAKTY

Ředitelství
Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 049
Obchodní útvar
Prodej vstupenek, předplatného a hromadné objednávky
Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 185, 378 038 444
predplatne@djkt.eu
Denní pokladna
Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
Po–Pá: 10.00–18.00
tel. +420 378 038 190
vstupenky@djkt.eu
Divadelní pokladny
(hodinu před začátkem představení)
Velké divadlo, Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 128
Nová scéna, Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 059
Malá scéna, Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 439
Marketingový útvar
Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 180

DIVADELNÍ REVUE DJKT
vychází 4× ročně
MK ČR E 14075
Vydává: Divadlo Josefa Kajetána Tyla,
příspěvková organizace,
Palackého nám. 2971/30, 301 00 Plzeň – za podpory MK ČR
a Plzeňského kraje
IČ 00078051

Ředitel DJKT: doc. MgA. Martin Otava, Ph.D.
Zřizovatel DJKT: statutární město Plzeň
Odpovědná redaktorka: Bc. Martina Drbušková
Grafické zpracování: Michal Světlík
Foto: Irena Štěrbová, Archiv DJKT, Martina Root,
Anastasia Kezik, Radek Machala, Milan Perlik, město Plzeň
Za použití fotografie Václav Havel nakukuje
děkujeme Vojtěchu Heroutovi.
Vizuál činohry Strakonický dudák: Jaroslav Mašek

Sazba: Miroslav Herejk
Tisk: Typos, tiskařské závody, s.r.o.
4/2026 vychází 20. listopadu 2026.
Uzávěrka 16. října 2026.
Změna programu vyhrazena.

Vážení diváci, milí předplatitelé,
blíží se advent, čas, kdy se alespoň na chvíli snažíme zpomalit a najít si více prostoru pro své blízké. Věřím, že právě divadlo může být místem, kde na každodenní starosti zapomeneme a společně prožijeme něco krásného.

Velkou radost mi dělá naše nové Lektorsko-edukační centrum TyLEC. Zájem o jeho první akce potvrzuje, že diváci chtějí divadlo nejen navštěvovat, ale také mu lépe porozumět. Z bohaté nabídky vás srdečně zvu především na lektorské úvody, které nabízejí dětem i dospělým možnost interaktivně objevovat témata inscenací, sdílet své postřehy a podívat se na známé příběhy novýma očima. Věřím, že právě taková setkání mohou váš divadelní zážitek ještě obohatit.

Mimořádnou událostí zimního období jsou dvě světové premiéry. Balet *Anna Pavlova* Jiřího Pokorného přibližuje život jedné z nejslavnějších tanečnic všech dob. Velký životní příběh, působivá hudba v podání živého orchestru a nádhera klasického tance slibují silný divadelní zážitek. Na konci ledna pak uvedeme operu *Falkenštejn* Zdeňka Lukáše, dílo významného skladatele spjatého s Plzní, které na své první scénické uvedení čekalo více než čtyřicet let.

Divadlo však není jen hudba, tanec a slovo. Ve foyer Nové scény vás opět zveme na tradiční výstavu *Plzeňský salón*, která představuje tvorbu členů Unie výtvarných umělců Plzeň a jejich hostů.

A protože Vánoce už klepou na dveře, dovolím si také jeden tip na dárek. Připravili jsme pro vás vánoční divadelní balíčky, díky nimž můžete svým blízkým darovat společné zážitky. Nebo je překvapte vstupenkami na červnovou *Noc s operou*, při níž se v lochotínském amfiteátru rozezní Verdiho *Trubadúr*.

Milí diváci, přeji vám krásný a pokojný advent, radostné Vánoce a mnoho příjemných setkání s těmi, na kterých vám záleží. Třeba právě u nás v divadle.

Martin Otava
ředitel DJKT

Vážení a milí diváci,
zdravím vás jménem souboru opery a na začátku svého textu se s vámi podělím o jednu radost. Hned 1. září, kdy jsme šli městem v Průvodu Vendelín, mě oslovili někteří věrní návštěvníci divadla s tím, že se moc těší na letošní operní sezónu a nemohou se dočkat první premiéry. Tou je divácká klasika – Pucciniho *Bohéma*. Reagujeme na vaši poptávku po italské opeře a myslím, že lepší start sezóny jsme si nemohli přát.

Na konci ledna společně podnikneme cestu proti proudu času do naší středověké historie. Na scéně Velkého divadla ožije silný příběh Záviše z Falkenštejna v hudebním ztvárnění světoznámého skladatele Zdeňka Lukáše, jehož jméno je s Plzní bytostně spojeno. Sám jsem tuto originální osobnost české hudby mohl poznat osobně a zblízka a během studentských let na konzervatoři jsem si jeho hudbu zamiloval. Když se tedy naskytla možnost uvést ve světové premiéře jeho poslední operu *Falkenštejn*, vynaložili jsme mimořádné úsilí, abychom mohli tento titul pro vás připravit.

Duben 2027 bude ve znamení zcela kontrastní inscenace – Cimarosovy svěží italské hudební komedie *Tajné manželství*. Těším se jak na premiéru, tak na náš tradiční zájezd na prestižní scénu Markraběcího operního domu v Bayreuthu, který bude následovat v květnu. Dodávám, že půjde o vůbec první uvedení tohoto klasicistního operního skvostu v historii plzeňské opery.

Posledním titulem bude historická freska Modesta Petroviče Musorgského *Boris Godunov*. Není to však jen opera pojednávající o pohnuté kapitole ruských dějin, ale její poselství je mimořádně nadčasové – boj o moc, politikaření, manipulace s veřejným míněním, výčitky svědomí, populismus. Nic, co by ze současného světa zmizelo.

A závěrem sezóny se těším na setkání na Lochotíně, kde si v neopakovatelné atmosféře budete moci vychutnat nesmrtelného Verdiho *Trubadúra*.

Z nových titulů i stávajícího repertoáru si vybere určitě každý. Takže vzhůru na operu! Těšíme se na vás!

Jiří Petrdlík
šéf opery

Sara Antikainen (Sinfonietta – Inside)

Charlotte Režná (Sestra v akci)

CENY THÁLIE a osm jmen v letošních nominacích

Sice po letošním udílení Cen Thálie žádná váza do Plzně neputuje, i tak ale všem nominovaným upřímně gratulujeme. Ve 33. ročníku se mezi nominovanými objevilo hned osm umělců z inscenací DJKT. Charlotte Režná získala užší nominaci za roli Deloris Van Cartier v muzikálu *Sestra v akci*. Navíc si sedm umělců napříč všemi uměleckými soubory připsalo širší nominaci. Eva Staškovičová zaujala porotu ve stejné roli jako Charlotte v *Sestře v akci*, Jozef Hruškoci a Kateřina Marie Fialová byli vybráni za své výkony v původním muzikálu *Obejmout vlny*. V širších nominacích uspěli také Apolena Veldová za ztvárnění hlavní role v činohře *Vtip*, Soňa Godarská za titulní roli v operetě *Giuditta*, Barbora de Nunes-Cambraia za roli Andronica v opeře *Tamerlán* a Sara Antikainen za sólo v choreografii *Sinfonietta*, která je součástí komponovaného večera *Inside*.

Eva Staškovičová (Sestra v akci)

Kateřina Marie Fialová, Jozef Hruškoci (Obejmout vlny)

Apolena Veldová (Vtip)

Soňa Godarská (Giuditta)

Barbora de Nunes-Cambraia (Tamerlán)

Rány i slasti Paříže!
Do Plzně se vrátila Pucciniho BOHÉMA

Giacomo Puccini

Libreto ***Luigi Illica*** *a* ***Giuseppe Giacosa****, hudební nastudování* ***Jiří Štrunc****,*
režie a scéna ***Rocc****, kostýmy* ***Belinda Radulović***
Premiéra 17. října 2026 ve Velkém divadle

„Rocc vytvořil inscenaci, která dokáže zaujmout i dojmout.“

„V závěru se pak orchestr představil ve vysoké formě a dirigentovi patří uznání za to, že i při plném zvuku udržel dynamiku v přiměřených mezích.“

Aneta Tkačenko Peterová, OPERAPLUS.CZ, 21. října 2026

Michaela Katráková, v rohu Jiří Hájek, Andrij Charlamov, Jakub Hliněnský

Velké sny, málo peněz a láska, na kterou není dost času. Pucciniho *Bohéma* patří už 130 let k nejsilnějším operním příběhům. Se souborem opery ji nastudoval šéfdirigent Jiří Štrunc a režisér Rocc, pro kterého není *Bohéma* pouze milostným příběhem, ale také operou o umělcích a jejich místě ve společnosti. „Nikdy se ale nesnažím věci za každou cenu aktualizovat nebo modernizovat. Raději se přikláním k inscenacím, které jsou časově neuchopitelné, nadčasové. Tak tomu bude i v Bohémě,“ vysvětluje Rocc. V hlavních rolích Mimi a Rodolfa uvidíte Soňu Godarskou či Bree Nichols a Richarda Samka nebo Martina Šrejmu.

Soňa Godarská, Martin Šrejma

Michaela Katráková

Vratislav Kříž, David Cizner, Radka Sehnoutková

Jiří Brückler, Dominik Klapka, Jevhen Šokalo, Martin Šrejma, Jan Hnyk

Richard Samek, Bree Nichols

Petra Tion, sbor opery, Kajetán – dětský sbor opery

Česká hudba zásadně ovlivnila můj život i profesní dráhu

Rozhovor se sopranistkou Bree Nichols

Americká sopranistka Bree Nichols si získává uznání nejen svým hlasem, ale také citlivou interpretací české hudby, která jí učarovala natolik, že se rozhodla v Česku usadit. Nyní se na plzeňskou scénu vrací v jedné ze svých oblíbených rolí – jako Mimi v Pucciniho *Bohémě*. V rozhovoru vypráví o své cestě k české hudbě, lásce k opeře i životě v nové domovině.

Při přípravě na tento rozhovor jsem nahlížel do tvé disertační práce, která se týká sopránových árií v české opeře, a ohromilo mě, jak hluboký přehled máš o české hudbě, o její historii, ale třeba i o lingvistických aspektech zpěvu v češtině.

Děkuji, to mě moc těší! Je to téma, které je mi už sedm let velmi blízké. Během doktorandského studia zpěvu na University of North Texas jsem dostala příležitost zazpívat svou první roli v češtině, a to v Janáčkových *Příhodách lišky Bystroušky*. Díky organizaci založené potomky českých přistěhovalců v Texasu jsem také navštívila Janáčkův rodný kraj a poprvé se osobně setkala s českou a moravskou kulturou. Jako milovnici lingvistiky a fonetiky mě zároveň začal fascinovat jazyk, se kterým jsem se do té doby vůbec nesetkala. Zpočátku pro mě byla čeština obrovskou výzvou, ale právě to ve mně probudilo ještě větší zvědavost a přivedlo mě k hlubšímu poznávání českého repertoáru. Dveře mi otevřely Dvořákovy písně a postupně jsem objevila mimořádně bohatý svět české vokální hudby, který je za hranicemi této země stále z velké části neznámý. Začala mě proto zajímat otázka, jak tento repertoár více zpřístupnit zahraničním pěvcům. Toto téma se nakonec stalo těžištěm mé disertační práce i projektu, který jsem v Praze realizovala v rámci Fulbrightova stipendia. Za svou práci věnovanou české hudbě jsem také získala Presser Award, díky níž jsem mohla natočit své debutové album se Severočeskou filharmonií. To, co začalo jako čistě intelektuální zvědavost, nakonec zásadně ovlivnilo můj život i profesní dráhu. Považuji za obrovské privilegium, že dnes mohu žít právě tady a zpívat hudbu, která mě kdysi okouzlila na druhé straně oceánu.

Výborně mluvíš česky. Jak ses tento jazyk tak skvěle naučila?

Děkuji. V tomhle krásném a složitém jazyce se mám stále co učit a učím se vlastně každý den. Všechno začalo už v Texasu při práci na mé disertaci, kdy jsem vytvořila antologii českých operních árií s anglickými překlady a fonetickými přepisy, které mají, jak už jsem zmínila, pomoci zpřístupnit tento repertoár zpěvákům, kteří česky nemluví. Česká gramatika funguje úplně jinak než moje rodná angličtina, a tak jsem několik měsíců strávila hlavně jejím studiem, zejména skloňováním. Jakmile jsem získala alespoň nějaký základ, domlouvala jsem si lekce a konverzace s učiteli a jazykovými partnery online a nutila se mluvit, i když to zdaleka nebylo dokonalé. A právě to byl asi nejdůležitější krok. V určité chvíli se člověk musí smířit s tím, že bude dělat chyby, a stejně začít mluvit. Moje hlavní rada každému, kdo se učí cizí jazyk, je proto jednoduchá: mluvit co nejvíc a nečekat, až člověk získá pocit, že je dokonale připravený.

Tvůj repertoár je dost rozmanitý – najdeme tu role klasicistního či pozdně barokního repertoáru, jako je třeba Irene v plzeňském *Tamerlánovi*, ale i pozdní romantismus nebo současnou operu. K jakému repertoáru máš nejblíž?

Měla jsem možnost zpívat hudbu nejrůznějších stylů, jazyků a období, ale od samého začátku mi byla nejbližší romantická a pozdně romantická opera. Dodnes si pamatuji, jak jsem asi v osmnácti letech poprvé sledovala záznam Pucciniho *Tosky* z Royal Opera House. Naprosto mě strhla téměř filmová působivost té hudby i neúprosný spád celého dramatu. Dnes tvoří Puccini největší část mé sezóny a jeho hudba pro mě neztratila nic ze svého kouzla. Miluji spojení velkorysého vokálního stylu s hrdinkami, jejichž emoce jsou tak bezprostřední a lidské.

Roli Mimi v Pucciniho *Bohémě* už jsi ztvárnila v roce 2024 ve Slezském divadle Opava pod režijním vedením Andrey Hlinkové. Nyní na téže roli pracuješ s režisérem Roccem. Přistupuješ teď k roli Mimi jinak než předtím?

Mám velkou radost, že s Roccem spolupracujeme už popáté. Obdivuji jeho schopnost přinášet do známých děl nový, hluboce lidský pohled. Vychází přitom velmi důkladně z původního materiálu a historického kontextu, místo aby na dílo jednoduše narouboval nějaký vnější režijní koncept. Když se teď po dvou letech k Mimi vracím, uvědomuji si také, jak moc se může role proměnit spolu s člověkem, který ji zpívá. Noty i technické nároky už znám, a mám tak mnohem větší svobodu naslouchat, reagovat a objevovat nové detaily přímo v daném okamžiku. A právě to je pro mě jedna z největších radostí při návratu k už nastudovanému repertoáru: na papíře zůstává role stejná, ale já sama se k ní pokaždé vracím už trochu jiná.

S manželem Jasonem, taktéž operním pěvcem, žijete v Praze. Jak se vám tu žije a jaké rozdíly oproti životu v USA tě nejvíc překvapily?

Spoustu lidí překvapí, když říkáme, že se nám tady žije lépe než ve Spojených státech; a jako umělci ten rozdíl vnímáme obzvlášť silně. Klasická hudba a divadlo tu mají velmi výrazné místo a díky velkému počtu operních domů ve střední Evropě si člověk může budovat mezinárodní kariéru, a přitom mít stále skutečný domov a zázemí. Postupně jsem si také velmi oblíbila zdejší přístup k práci a každodennímu životu. U svých českých přátel často vidím, že i když hodně a poctivě pracují, stejně důležité jsou pro ně rodina, přátelé, cestování, pobyt v přírodě nebo třeba obyčejný víkend na chalupě. Připadá mi, že je tu silnější povědomí o tom, že smysluplný život nemůže být založený jen na pracovních úspěších. Pro dva zpěváky, kterým jejich profese dokáže velmi snadno pohltit veškerý čas, je to zdravá a inspirativní připomínka. A Praha je sama o sobě úžasným místem k životu. Dodnes se nám stává, že se jen tak procházíme městem a najednou si řekneme, jak neuvěřitelné vlastně je, že tady můžeme žít.

A máš nějaká oblíbená místa v Plzni?

Musím přiznat, že většinu času v Plzni zatím trávím v divadle. Mám ale moc ráda centrum města a můj manžel Jason by mezi svá nejoblíbenější místa v Plzni určitě zařadil pivovar Pilsner Urquell. Takže když to vezmu za nás oba, naše dosavadní plzeňská zkušenost se skládá hlavně z opery a piva… což je vlastně docela příhodné.

Děkuji za rozhovor.

Vojtěch Frank

Vojtěch Jansa

FALKENŠTEJN poprvé ožije na plzeňském jevišti

Zdeněk Lukáš

Libreto ***Dagmar Ledečová****, hudební nastudování* ***Jiří Štrunc****, režie* ***Tomáš Ondřej Pilař****, scéna* ***Tomáš Ondřej Pilař****,* ***Marek Kubát****, kostýmy* ***Dana Haklová***
Světová premiéra 30. ledna 2027 ve Velkém divadle

V Plzni poprvé uvedeme operu, která přes čtyřicet let čekala na svou světovou premiéru. Historickou fresku *Falkenštejn* napsal skladatel Zdeněk Lukáš na libreto Dagmar Ledečové mezi lety 1984 a 1985. Celovečerní opera je vrcholem skladatelovy dramatické tvorby i objevem, který jistě získá čestné místo mezi mistrovskými díly české hudby 2. poloviny 20. století.

Zdeněk Lukáš (1928–2007) byl mimořádným představitelem české hudební kultury bytostně spjatým s Plzní. Začínal zde v 50. letech jako programový pracovník Československého rozhlasu, roku 1954 založil smíšený sbor Česká píseň, který vedl přes dvacet let. Působil také jako sbormistr Československého státního souboru písní a tanců a byl spjatý s působením Plzeňského lidového souboru a s rozhlasovým pořadem *Hrají a zpívají Plzeňáci*.

Od počátku své kariéry byl plodným skladatelem – nejdříve samoukem, později bral konzultace u Miloslava Kabeláče. Zanechal za sebou obdivuhodný soubor 354 skladeb s opusovým číslem a nespočet úprav lidových písní. V jeho tvorbě jsou zastoupeny nejrůznější žánry a formy včetně několika oper a stylově vycházel jak z neofolklorismu, tak z pozdního romantismu, dotkly se ho i výboje hudebních avantgard.

Mezi jeho hudebně dramatickými díly nalezneme opery dětské (rozhlasová opera *O smutné princezně Upolíně* na libreto Kamila Bednáře), opery rozhlasové (*Ať žije mrtvý*, *Domácí karneval*) a komické (*Veta za vetu* podle Shakespeara, uvedeno v DJKT roku 1999). Zajímavým počinem je *Planeta s tiše fialovou září*, „hvězdářská opera“ na text Jiřího Suchého, uváděná v pražském planetáriu v podání Linha Singers a později adaptovaná jako televizní film.

Falkenštejn je Lukášovou první celovečerní operou. Libreto napsala Dagmar Ledečová, spisovatelka a básnířka, autorka historických románů ze starého Egypta a skladatelova dlouholetá spolupracovnice, která otextovala řadu jeho vokálních kompozic (včetně oblíbeného sboru *Dragouni* i opery *Veta za vetu*). Pro *Falkenštejna* zvolili autoři námět z českého středověku: po smrti krále Přemysla Otakara II. se Záviš z Falkenštejna, šlechtic z jihočeského rodu Vítkovců, stal hlavní tváří domácího odboje proti Braniborům. Byl blízkým rádcem královny-vdovy Kunhuty, po návratu právoplatného krále Václava II. z braniborského zajetí a po jeho sňatku s Gutou Habsburskou ale postupně upadl do nemilosti. Situace skončila vykonstruovaným obviněním Falkenštejna z plánování Václavovy vraždy a jeho popravou.

Drama mocenských ambicí a úkladů, které se kolem Falkenštejna rozvíjelo, poskytlo skvělou látku pro operní zpracování. Libreto dává prostor pro psychologickou propracovanost postav, početné sborové pasáže zase ukazují Lukášovo mistrovství v této oblasti. Celou operou provází postava Šaška, s ironií komentujícího děj.

Světová premiéra *Falkenštejna* je druhou světovou premiérou opery Zdeňka Lukáše v DJKT. Po *Vetě za vetu* se vracíme k dílu tohoto mimořádného autora, který ve svých operách dokázal propojit moderní výraz s diváckou sdělností. Hudebního nastudování se ujal šéfdirigent opery Jiří Štrunc, inscenaci režíruje Tomáš Ondřej Pilař a v titulní roli se představí Daniel Kfelíř nebo Pavel Klečka.

Vojtěch Frank

ZBYNĚK BRABEC SLAVÍ JUBILEUM. S PLZEŇSKOU OPEROU SPOJIL CELÝ PROFESNÍ ŽIVOT

Zbyněk Brabec, bývalý sólista a dramaturg plzeňské opery, oslaví 3. prosince kulatiny. Do sólistického ansámblu DJKT nastoupil hned po absolutoriu na Pražské konzervatoři v roce 1980, nejprve do souboru operety, záhy do souboru opery. Ztvárnil zde velké množství prvooborových tenorových rolí: debutoval jako Princ Orlovský v *Netopýrovi*, ztvárnil například Prince v *Rusalce*, Jiřího v *Jakobínovi*, Ctirada v *Šárce*, exceloval ve smetanovských rolích (Toník i Ladislav ve *Dvou vdovách*, Junoš v *Braniborech v Čechách*, Vítek v *Daliborovi*, Vašek i Jeník v *Prodané nevěstě*, Jarek v *Čertově stěně*). Ze světového repertoáru se představil v rolích Fausta v Gounodově *Faustovi a Markétce* i v Boitově *Mefistofelovi*, jako Des Grieux v obou operních zpracováních *Manon* (Puccini, Massenet), Lenskij v *Evženu Oněginovi*, Rudolf v *Bohémě*, Hoffmann v *Hoffmannových povídkách*, Vévoda v *Rigolettovi*, Nemorino v *Nápoji lásky* a v řadě dalších rolí. V druhé polovině 80. let byl taktéž sólistou Městského divadla v Plavnu. Za roli Chapelona v plzeňské inscenaci Adamovy opery *Postilion z Lonjumeau* byl roku 1996 nominován na Cenu Thálie. Pěvecky hostoval v Národním divadle v Praze, v Národním divadle Brno, v Jihočeském divadle, v Divadle F. X. Šaldy, v Severočeském divadle opery a baletu Ústí nad Labem, v Moravském divadle Olomouc ad.

Své vzdělání pěvce si později rozšířil studiem operní režie na brněnské JAMU. Od roku 1984 do roku 2023 působil jako dramaturg opery DJKT. Na této pozici zužitkoval jak svou mimořádnou erudici v oblasti operní literatury, tak své zkušenosti pěvce a režiséra. Kromě své pěvecké a dramaturgické činnosti působil též jako režisér: z jeho inscenací z posledních let jmenujme olomouckého *Netopýra* (2012), plzeňského *Dona Giovanniho* (2012), ústeckou *Prodanou nevěstu* (2014), plzeňskou *Okouzlující slečnu* (2018) uvedenou v jeho vlastním překladu nebo plzeňského *Šelmu sedláka* (2019).

Působí na Pražské konzervatoři jako pedagog pěveckého oddělení, kde se také věnuje přípravě absolventských představení. Je předsedou operní poroty Cen Thálie a členem Kolegia ředitele pěvecké soutěže Antonína Dvořáka v Karlových Varech. Řadu let byl členem výboru Jednoty hudebního divadla, přispíval do Hudebních rozhledů a publikuje také na portálu OperaPlus. Za celé divadlo přejeme Zbyňku Brabcovi k jeho životnímu jubileu pevné zdraví, mnoho osobní spokojenosti a neutuchající radost z hudby, která ho provází celým životem.

Vojtěch Frank

1 | Bree Nichols, Šimon Vanžura

TŘICET LET VE SPOLEČNOSTI OPERNÍCH ÁRIÍ

Už tři desetiletí je Ivana Klimentová neodmyslitelnou součástí operního souboru DJKT. Za tu dobu ztvárnila desítky rolí, v nichž vedle pěveckých kvalit uplatňuje i výrazný herecký talent. Diváci ji mohli obdivovat například v *Evženu Oněginovi*, *Rusalce*, *Zápisníku zmizelého* či v náročném monodramatu *Lidský hlas*. Výraznou stopu zanechává také v operních inscenacích pro nejmenší diváky. K pracovnímu jubileu jí srdečně blahopřejeme a přejeme mnoho dalších krásných rolí!

JEDNO Z NEJVÝZNAMNĚJŠÍCH ČESKÝCH PŘEKLADATELSKÝCH OCENĚNÍ ZAMÍŘILO TAKÉ DO PLZNĚ!

Dramaturg opery Vojtěch Frank získal společně s Janou Kitzlerovou hlavní Cenu Josefa Jungmanna, kterou Obec překladatelů každoročně uděluje za nejzdařilejší umělecký překlad. Porota ocenila jejich přebásnění poezie ruského avantgardního básníka Velemira Chlebnikova *Dar čarodějky mám, sestry nebeoké,* které v roce 2025 vydalo nakladatelství Academia. Slavnostní předávání 35. ročníku těchto cen se uskutečnilo 13. října v pražském Goethe-Institutu. Mezi dalšími oceněnými byl například známý překladatel Martin Hilský. Vojtěchu Frankovi k významnému ocenění srdečně gratulujeme!

UMĚLECKÁ CENA MĚSTA PLZNĚ PRO DĚTSKÝ SBOR KAJETÁN

Ve středu 16. září převzal dětský sbor opery DJKT Uměleckou cenu města Plzně za mimořádný počin pro umělce do 30 let. Ocenění získal za svůj výkon ve zpívaném baletu *Špalíček*, reprezentaci Plzně na mezinárodních soutěžích a za nastudování opery *Jeníček a Mařenka*. Ve sboru zpívá zhruba 200 dětí ve věku od 5 do 19 let. Mezinárodní agentura Interkultur zařadila Kajetán za loňský rok mezi deset nejlepších sborů světa. Cenu převzaly umělecká vedoucí sboru a sbormistryně Anna-Marie Lahodová a sbormistryně Zuzana Kuncová.

1

OPERNÍ SKVOST JOSEFA MYSLIVEČKA DÁL ZÁŘÍ VE VELKÉM DIVADLE

Strhující příběh o moci, lásce, vášni a odpuštění, nádherná hudba a mimořádné pěvecké výkony. To vše nabízí opera *Tamerlán* Josefa Myslivečka, která se letos poprvé představila plzeňskému publiku a nadále zůstává na repertoáru. Dílo skladatele, jehož talent obdivoval i Wolfgang Amadeus Mozart, ožívá v působivé inscenaci režiséra Rocca, v hudebním nastudování Vojtěcha Spurného a s vynikajícím kontratenoristou Vojtěchem Pelkou v titulní roli. Nenechte si ujít operní klenot, který ve své době dobýval italská jeviště a letos zamířil také na prestižní festival Musica Bayreuth.

ANNA PAVLOVA
roztančí příběh slavné baleríny

Jiří Pokorný

Hudba ***Michail Glinka, Nikolaj Andrejevič Rimskij-Korsakov, Anton Arenskij*** *a další, choreografie a režie* ***Jiří Pokorný****, hudební nastudování a dirigent* ***Jiří Petrdlík****, hudební dramaturgie* ***Vojtěch Frank, Jiří Petrdlík***
Světová premiéra 14. listopadu 2026 ve Velkém divadle

Victoria Roemer

Její jméno zná celý taneční svět. Proslavila ji *Umírající labuť*, procestovala desítky zemí a dodnes po ní nese jméno oblíbený dezert. Anna Pavlova (1881–1931) patří k nejslavnějším tanečnicím všech dob. Přestože pro své tělesné proporce nesplňovala tehdejší ideál klasické baleríny, dokázala se prosadit na scéně petrohradského Mariinského divadla. Její křehký, mimořádně expresivní taneční projev okouzlil publikum po celém světě. Se svým vlastním souborem navštívila čtyřicet zemí – v roce 1909 vystoupila dokonce i v Praze, a přivedla balet i tam, kde jej do té doby téměř neznali. Její životní příběh inspiroval šéfa baletu Jiřího Pokorného k vytvoření nového celovečerního díla. Diváci mohou sledovat její cestu od dětských snů přes první úspěchy a setkání s významnými osobnostmi baletního světa až po mezinárodní slávu a poslední chvíle jejího života. Před reprízou 3. ledna mohou diváci navštívit od 18.30 dramaturgický úvod našeho nového centra TyLEC.

Gaëtan Pires , Victoria Roemer

Afroditi Vasilakopoulou, Martin Otava

Victoria Roemer, Mátyás Sántha

Giacomo Mori

Giacomo Mori, Richard Ševčík, Afroditi Vasilakopoulou, Justin Rimke

Afroditi Vasilakopoulou, Justin Rimke

Jak se z hudebních střípků zrodil balet ANNA PAVLOVA

Karel Audy

Jak vzniká hudební podoba baletu, který nemá původní partituru, ale skládá se z děl několika autorů? S hudebními dramaturgy *Anny Pavlovové*, Jiřím Petrdlíkem a Vojtěchem Frankem, jsme se podívali na to, jak se hudba vybírá, propojuje a upravuje, aby nakonec vytvořila jeden přirozeně fungující celek.

Když vzniká nový balet na už existující hudbu, kde začíná práce hudebního dramaturga? Přichází choreograf s konkrétní představou, nebo teprve společně hledáte vhodné skladatele a skladby?
Vojtěch: Choreograf má první slovo, my pak můžeme jeho nápady rozvinout nebo přinést protinávrhy. U *Anny Pavlovové* jsme si řekli, že chceme vycházet především z tvorby ruské skladatelské školy soustřeďované kolem Nikolaje Rimského-Korsakova. Tvorba jeho a jeho žáků, jako byl Alexandr Glazunov nebo Anton Arenskij, byla pro generaci ruského baletu, k níž Pavlova patří, zásadní. My zařadili Arenského, Ljadova, Kalinnikova, ale i hudbu Korsakovova skladatelského vzoru Michaila Glinky. Kromě toho se v baletu objeví autentická hudba choreografií Anny Pavlovové, třeba od dnes zcela neznámého Alexandra Luiginiho anebo samozřejmě Saint-Saënsova *Labuť (Umírající labuť)*, která tanečnici proslavila.
Jiří: Zároveň bych rád poukázal i na raritní kusy z francouzské hudby, např. části dnes již neznámého baletu *Pramen*, který napsal Leo Delibes, nebo zřídkakdy uváděnou Offenbachovu operetu *Madame Favart*, ze které používáme předehru. Tato hudba ruskou tvorbu vynikajícím způsobem doplňuje, zvláště pokud si uvědomíme, jak byly ruské vyšší společenské, politické, diplomatické i kulturní kruhy od přelomu 18. a po značnou část 19. století ovlivněny francouzskou kulturou a jazykem.

Podle čeho vybíráte skladby, které mají vytvořit jeden hudební celek?
Vojtěch: Máme za cíl vytvořit nové kompaktní hudebně-scénické dílo z různých hudebních děl. Ta spolu musí dobře komunikovat, jejich zařazení musí být dramaturgicky funkční. My jsme postupovali podle klíče zachovat pokud

Jiří Petrdlík

možno stylovou jednotu a zároveň vybrat skladby, které dobře odpovídají situacím a vytvářejí dostatečně pestrý a přitom kompaktní celek.
Jiří: Zároveň jsem rád, že se i s orchestrem dostaneme k hudbě, která se běžně u nás neslýchá – Arenskij nebo Ljadov, ale ani Glinka nejsou častou součástí programů symfonických koncertů.

Vojtěch Frank

Jak se z jednotlivých skladeb vytváří souvislý hudební celek? Můžete hudbu krátit či upravovat a jak řešíte přechody mezi jednotlivými částmi?
Vojtěch: Ano, někdy je třeba skladby zkracovat nebo naopak jednu skladbu použít víckrát, když si o to dramatická situace řekne. A je třeba skladby řadit za sebou tak, aby jejich konce a začátky byly pokud možno tóninově blízké. Laicky řečeno, aby ty přechody nebily do uší.

Co má při výběru hudby větší váhu – hudební logika, nebo potřeby choreografie a příběhu?
Vojtěch: Určitě potřeby choreografie a příběhu, ty udávají základní mustr, do kterého pak hledáme tu správnou skladbu.

Victoria Roemer

Kdy dostává hudební podoba baletu definitivní tvar?
Vojtěch: Měla by být hotová už před zkouškami, aby se na hudbu stihla vytvořit definitivní choreografie.

Jiří, je pro vás výhodou, že máte na starosti hudební nastudování a zároveň se podílíte i na hudební dramaturgii? Promítá se zkušenost dirigenta už do samotného výběru hudby?
Jiří: Zcela určitě. Už jsem měl možnost v DJKT dirigovat poměrně ucelenou řadu baletních titulů včetně těch, které byly sestaveny jako koláž z různých symfonických skladeb. Velmi rád vzpomínám např. na balet *Manon* na Glazunovovu hudbu. A díky této zkušenosti dokážu odhadnout, jaký charakter by hudba, na kterou se staví choreografie, měla (nebo spíše neměla) mít. Podle reakcí kolegů z baletu to vypadá, že jsme na jedné tvůrčí vlně, což nás vzájemně velice těší. Věřím, že ve výsledku budou potěšeni hlavně diváci.

Děkuji za rozhovor.

-mar

BALETNÍ ŠKOLA ROZTANČILA VELKÉ DIVADLO POHÁDKOU O POPELCE

Kouzelný příběh, nádherné kostýmy, dětské nadšení i trocha trémy. Závěrečné vystoupení Baletní školy, které se uskutečnilo 21. června ve Velkém divadle, se letos proměnilo v pohádkový večer. Místo tradiční přehlídky jednotlivých ročníků totiž mladí tanečníci společně odtančili příběh *O Popelce*. Propojit děti různého věku a tanečních zkušeností do jedné ucelené inscenace je mimořádně náročné. Pod režijním vedením Zuzany Hradilové a Miroslava Hradila se ale podařilo vytvořit plnohodnotné představení, na kterém se podíleli také všichni lektoři i členové baletu DJKT. Pro malé i větší tanečníky to byl nejen nezapomenutelný zážitek, ale především krásná odměna za celoroční píli a hodiny strávené na baletním sále.

1 | s Jarmilou Hruškociovou (Freddie – The King of Queen, 2014)

DEVADESÁT LET MLADÝ JIŘÍ ŽALUD

Jsou osobnosti, které se z divadla nevytrácejí ani po desetiletích. Jiří Žalud je jednou z nich. Letos oslavil 90. narozeniny a zároveň více než sedmdesát let spojených s Divadlem J. K. Tyla. Generace diváků ho znají jako výjimečného tanečníka, herce i člověka, který na jevišti nikdy nic neodbýval. Ještě v posledních letech ztvárnil role v *Šípkové Růžence, Donu Quijotovi, Slečně Julii*, obnovené premiéře *Edith – vrabčák z předměstí* i *Labutím jezeře*, kde se naposledy představil v červnu 2025 jako Ceremoniář. Na otázku, jaký je recept na jeho neuvěřitelnou vitalitu, odpovídá prostě: „Hýbat se, hýbat se, hýbat se.“ Stejně skromně mluví i o své kariéře, přestože patří k největším osobnostem českého baletu. Pro Jiřího Žaluda bylo divadlo vždy službou, poctivým řemeslem i radostí. A právě proto zůstává inspirací nejen pro své kolegy, ale i pro všechny, kteří věří, že opravdová oddanost tomu, co člověk miluje, nestárne. K životnímu jubileu přejeme Jiřímu Žaludovi pevné zdraví, radost z každého dne a mnoho dalších krásných chvil.

1

OD SPARTAKA K MCMURPHYMU. RICHARD ŠEVČÍK SLAVÍ ČTYŘICÍTKU

Začátkem listopadu oslavil 40. narozeniny sólista baletu, choreograf a držitel Ceny Thálie Richard Ševčík. Rodák ze slovenské Nitry spojil svou uměleckou dráhu s plzeňským divadlem, kam nastoupil v roce 2005 a kde se během více než dvaceti let vypracoval v jednu z nejvýraznějších osobností baletního souboru. Diváky si získal nejen mimořádnou taneční technikou, díky níž s lehkostí zvládal náročné skoky i závratné piruety, ale také temperamentem a výrazným hereckým talentem. Ať už ztvárnil Quasimoda ve *Zvoníkovi od Matky Boží*, Puka ve *Snu noci svatojánské*, Freddieho Mercuryho v *Freddie – The King of Queen*, Basila v *Donu Quijotovi,* nebo titulní roli ve *Spartakovi*, za kterou získal Cenu Thálie, dokázal každé postavě vtisknout nezaměnitelný charakter. Jeho herecké mistrovství si mohou diváci užít od ledna také v taneční adaptaci *Vyhoďme ho z kola ven*, kde Richard ztvárňuje Randla P. McMurphyho, svobodomyslného rebela, který se odmítá podřídit pravidlům psychiatrické léčebny. Výraznou stopu Richard zanechal na české taneční scéně také jako choreograf celovečerních baletů *Sen noci svatojánské*, *Oliver Twist*, *Vánoční koleda*, *Sedmero krkavců*, *Srdce* či *Obraz Doriana Graye*, za který obdržel Uměleckou cenu města Plzně. Richardovi k jeho životnímu jubileu srdečně gratulujeme a přejeme mu mnoho zdraví, radosti a dalších krásných uměleckých příležitostí!

Dva hlasy FANTOMA OPERY

Andrew Lloyd Webber / Charles Hart / Richard Stilgoe

*Český text **Michael Prostějovský** a **Pavel Bár**, režie **Gabriela Petráková**, hudební nastudování **Dalibor Bárta**, choreografie **Ladislav Cmorej**, scéna **Ondřej Zicha** a **Ondřej Brýna**, kostýmy **David Janošek***

návrh scény Ondřeje Zichy a Ondřeje Brýny

Jeden z nejslavnějších muzikálů světa míří do Plzně! Divadlo J. K. Tyla získalo jako první repertoárové divadlo v České republice prestižní licenci na uvedení jednoho z nejslavnějších a technicky nejnáročnějších děl světové hudebně-dramatické scény – legendárního *Fantoma Opery*. Strhující, romantický a zároveň temný příběh o osudové posedlosti, spalující vášni a lidské touze po přijetí, který na šesti kontinentech uhranul miliony diváků, se v plzeňské premiéře rozezní v září 2027.

Přípravná fáze plzeňské verze přitom přichází v naprosto přelomovém období. V době, kdy si divadelní svět připomíná 40 let od světové premiéry tohoto hudebního klenotu, jenž poprvé spatřil světlo světa v říjnu 1986 v londýnském Her Majesty's Theatre.

Uvedení tohoto ikonického titulu z pera geniálního britského skladatele sira Andrewa Lloyda Webbera, Richarda Stilgoea a Charlese Harta podle literární předlohy Gastona Lerouxe představuje pro plzeňský soubor obrovskou prestiž i mimořádnou uměleckou a provozní výzvu. Samotný proces příprav, který se naplno rozbíhá, podléhá extrémně přísným kritériím a nekompromisnímu dohledu ze strany zahraničních vlastníků licenčních práv. Zahraniční agentura musí plzeňským tvůrcům schválit kompletní obsazení všech rolí, návrhy scénografie i náročných dobových kostýmů, což vyžaduje maximální preciznost v každém detailu produkce. Fakt, že plzeňské nastudování přichází bezprostředně po oslavách čtyř dekád celosvětového úspěchu tohoto díla, jen zvyšuje nároky na uměleckou kvalitu, jíž je soubor muzikálu DJKT v celostátním kontextu známý.

V čele inscenačního týmu stane nová posila muzikálového souboru Gabriela Petráková, o hudební nastudování se postará Dalibor Bárta a dynamickou choreografii vytvoří Ladislav Cmorej. Náročná a bohatá výprava inscenace je z dílny scénografického tandemu Ondřej Zicha a Ondřej Brýna a kostýmního výtvarníka Davida Janoška.

Inscenace, která slibuje stát se vrcholem sezóny 2027/2028, svede dohromady ty nejlepší muzikálové talenty. Divadlo za tímto účelem uspořádalo rozsáhlé konkurzy pro členy company, představitele epizodních rolí i zpívajících tanečnic s náročnou baletní průpravou.

Michael Prostějovský

Jedním z hlavních pilířů této původní inscenace je nový překlad, na kterém spolupracovali přední čeští libretisté a textaři Michael Prostějovský a Pavel Bár. Jejich práce přinese divákům slavné písně jako *Phantom of the Opera*, *Music of the Night* či *All I Ask of You* v českém přebásnění, které vzniklo přímo pro plzeňské nastudování *Fantoma Opery*.

Jaký vztah máte k *Fantomovi Opery* a s jakými pocity jste se pouštěli do jeho překladu?
Michael: Na práci na *Fantomovi Opery* jsem se těšil, protože jde o jediný muzikál Andrewa Lloyda Webbera, jehož českou verzi jsem doposud nenapsal právě já. A kromě toho byl *Fantom* vůbec prvním muzikálem, který jsem v Londýně navštívil. Bylo to v roce 1986 pár týdnů po jeho světové premiéře. Od té doby patří k mým nejoblíbenějším. A jak české verze vznikají? Člověk musí dokonale znát celý muzikál. Jeho postavy, situace, melodie. A pak se pustí do díla. Scénu po scéně, melodii po melodii. V mém případě je praxe pokaždé stejná. Do hlavy načerpám fakta, která

Pavel Bár

sděluje ta která sloka nebo refrén písně. Uložím to v hlavě a pak se snažím česky přemýšlet v rytmu hudby. Výsledek pak kontroluji s originálem, zda jsem na něco nezapomněl nebo neposunul obsah někam jinam.
Pavel: Pro mě samozřejmě byla velká čest, když mě Michael oslovil, zda s ním nechci po dobrých zkušenostech z naší předchozí spolupráce společně vytvořit i český text právě k *Fantomovi*, jednomu z nejúspěšnějších muzikálů v historii. O to větší zodpovědnost pochopitelně cítím jak vůči dílu, tak vůči Michaelovi a tomuto překladu jsem se snažil věnovat skutečně maximální péči.

Přeložit muzikál určitě není jen o tom převést anglická slova do češtiny. Text musí dávat smysl, ale zároveň se musí dobře zpívat a sedět do hudby. Co je na tom nejtěžší? A můžete na konkrétním příkladu ukázat, jak takový překlad vzniká?
Michael: Při psaní českých libret zahraničních muzikálů máme několik úhlavních nepřátel. Prvním je originální libreto, jehož obsah a styl je nutno udržet – v tomto případě například trochu archaismu neuškodí, postmoderní terminologie jsou ale vyloučené. Druhým je hudební složka, protože na rozdíl od anglických kolegů musíme sladit rytmus hudby s rytmem češtiny. To se týká především přízvuků na první a třetí slabiku ve slově a délky slabik. U relativně stejných slov se totiž délkou slabik může zcela změnit význam slova – například láska a laská.
Pavel: Výsledný český text pak musí spojovat všechny zmíněné věci dohromady a kromě nich v maximální možné míře odpovídat i obsahově. Někdy je ale samozřejmě nutné z něčeho trochu slevit, vymyslet nějaký opis co nejbližší původnímu významu a podobně. Například pro čtyřslabičné spojení „Point of No Return" v češtině neexistuje žádný přímý ekvivalent a surový překlad „bod, z něhož není návratu" má slabik osm a nedá se zazpívat. Překladatel tedy

Michael Prostějovský a Pavel Bár při natáčení pořadu Muzikál Expres v Českém rozhlase

musí vymyslet řešení tak, aby dodržel počet slabik, rytmus, navazující rýmy, správné české přízvuky a aby maximálně zachoval původní význam. Ale právě vymýšlení vhodných řešení je tím, co nás na této práci asi nejvíc baví.

Michael: České libreto je pro mě vlastně něco víc než pouhý překlad. Nejpřesnější musí být samozřejmě zpívané dialogové partie, v případě árií je větší prostor pro vyjádření myšlenky vlastními slovy a vlastní fantazií. Jako příklad uvádím „Music of the Night“, tedy „hudba noci“, což je naprosto nezpěvné. A tak se u nás na stejném místě zpívá „Múzy nejdou spát“. Že to odpovídá atmosféře skladby a charakteru jejího textu, uznali i původní autoři na základě pořízení povinného zpětného překladu.

Na novém překladu *Fantoma Opery* pracujete společně. Jak taková spolupráce vypadá? Rozdělíte si jednotlivé písně, nebo pracujete na všem společně? A co když se na nějakém verši neshodnete?

Pavel: V praxi je to tak, že si rozdělíme jednotlivé písně či motivy, pracujeme na nich samostatně a pak si vzájemně připomínkujeme výsledek. V závěru pak celý hotový text ještě společně procházíme. Jelikož to není naše první spolupráce, tak se dokážeme vzájemně „nacítit“ na stejný styl jazyka a výraziva tak, aby výsledek působil kompaktně. Pokud se na něčem neshodneme, snažíme se druhého pomocí argumentů přesvědčit, proč by bylo dobré to nebo ono změnit. A obvykle dojdeme k nějakému konsensu.

Michael: S Pavlem jsme již společně vytvořili českou verzi muzikálů *Billy Elliot* a *Kinky Boots*, navíc Pavel pracoval jako dramaturg na některých mých českých textech dalších muzikálů, takže byl tím oním prvním dalším okem a uchem. A stejně jako v případě obou zmíněných muzikálů asi nikdo nepozná, co kdo z nás dvou vlastně psal. Někdy si tím ostatně nejsem jist ani já sám. Myslím, že oba máme přibližně stejný názor na jazykovou rovinu a styl. A pokud jde o konkrétní výrazy nebo terminologii, myslím, že se obohacujeme navzájem.

Děkuji za rozhovor.

Gabriela Petráková
-md-

MUZIKÁLOVÁ TALKSHOW
bavila, zpívala a rozdávala pečená kuřata

Muzikálová TalkShow má za sebou svůj první večer! Nový pořad muzikálového souboru připravuje a moderuje herec Michal Štěrba, který si pro své první hosty – Stanislavu Topinkovou Fořtovou, Natálii Dvořákovou a Martina Holce – nachystal nejen řadu otázek, ale také několik poněkud neobvyklých úkolů. Celý večer se nesl v duchu Michalova osobitého, místy suchého humoru, takže o vtipné situace rozhodně nebyla nouze. Ze soutěžního klání nakonec vyšla vítězně Natálie, která si domů odnesla originální cenu – kuře, které Michal osobně upekl. Mezi otázkami a soutěžemi samozřejmě dostala prostor také hudba. Zaznělo několik převážně emotivních písní, při nichž mohli všichni tři hosté za doprovodu klavíristy Vojtěcha Adamčíka naplno předvést své pěvecké umění. Další *Muzikálová TalkShow* se uskuteční 31. ledna 2027 a hosty Michala Štěrby budou Soňa Hanzlíčková, Pavel Režný a Venuše Zaoralová Dvořáková.

„Obávala jsem se toho, co mě čeká, ale večer jsem si neuvěřitelně užila.“

Stanislava Topinková Fořtová

„Z tohoto nového formátu, který vypadal trochu děsivě, se vyklubal večer plný zábavy, přijemné atmosféry a skvělého publika a já jsem moc ráda, že jsem něco takového mohla zažít.“

Natálie Dvořáková

„Mluvit a vyprávět příběhy mě baví. Jenže nikdy to nebylo před téměř vyprodaným divadlem – to už má úplně jinou atmosféru. Na začátku jsem byl nervózní, jak vlastně tenhle nový koncept dopadne. Ale od chvíle, kdy večer začal, už jsem si jenom užíval.“

Martin Holec

Stanislava Topinková Fořtová, Natálie Dvořáková, Martin Holec, Vojtěch Adamčík, Michal Štěrba

Stanislava Topinková Fořtová, Natálie Dvořáková, Martin Holec

Stanislava Topinková Fořtová, Michal Štěrba, Martin Holec, Natálie Dvořáková

JSME (NEJEN) MUZIKÁL! OVLÁDNE I NOVOU SCÉNU

Tři zářijové koncerty *Jsme (nejen) muzikál!* ukázaly, že členové plzeňského muzikálu jsou doma nejen v divadle, ale i ve světě populární hudby. Hned v září rozezněli Velké divadlo hity českých i světových hvězd, jako jsou Lucie Bílá, Ewa Farná, Lady Gaga, Katy Perry nebo Whitney Houston, a představili se divákům v trochu jiném světle. A byla to skvělá podívaná! *Jsme (nejen) muzikál!* totiž nabídl výborné pěvecké výkony, pestrý repertoár i pořádnou dávku energie. Koncert se uskuteční ještě jednou, a to 19. prosince na Nové scéně.

MUZIKANTSKÁ POHÁDKA OPĚT NA SCÉNĚ

Oblíbená *Muzikantská pohádka* plná chytlavých melodií Dalibora Bárty a kouzelných příběhů Václava Bárty staršího se od ledna vrací na Malou scénu. Podmanivý svět tónů, kde písnička, humor a laskavost zvítězí dokonce i nad třihlavou saní, se předvede v novém obsazení – těšit se můžete na Evu Staškovičovou, Lucii Pragerovou a Dušana Krause. Chybět nebude ani kapela, která dodává pohádce tu pravou muzikantskou atmosféru.

1 | soubor muzikálu, v popředí Eva Staškovičová, Tereza Koželuhová, Kristýna Bečvářová
2 | Pavel Klimenda
3 | Natálie Dvořáková
4 | Kateřina Chrenková
5 | Soňa Hanzlíčková
6 | Charlotte Režná
7 | Klára Ondrůšková

VĚDĚLI JSTE, ŽE...

...rok 1536 byl pro manželky Jindřicha VIII. mimořádně osudový? Letos od událostí, které zásadně ovlivnily životy hned tří z nich, uplynulo 490 let. V lednu zemřela králova první žena Kateřina Aragonská, v květnu skončila na popravišti jeho druhá manželka Anna Boleynová a pouhých jedenáct dní po její popravě se Jindřich oženil potřetí, tentokrát s Janou Seymourovou. A tím jeho bouřlivý manželský život zdaleka neskončil! Celkem se oženil šestkrát! Zapomeňte ale na chvíli na suchá fakta z přednášek o tudorovské Anglii. V *Six* se historie mění v energický popový koncert inspirovaný současnými hudebními hvězdami. Šest královen bere do rukou mikrofony a s humorem, nadhledem i pořádnou dávkou sebevědomí vypráví své příběhy po svém. *Six* tak přibližuje historii především mladé generaci – v rytmu hudby, která je jí blízká.

KDYŽ NĚCO KONČÍ

Dvě dámy muzikálu, Charlotte Režná a Kateřina Chrenková, se rozhodly uzavřít své stálé angažmá. I když soubor muzikálu opouštějí, skvělou zprávou pro plzeňské diváky je, že úplně neodcházejí. Katka i Charlotte budou i nadále vládnout a zářit v hitu *Six*, Charlotte si navíc užijete i jako svéráznou Deloris v *Sestře v akci*, prostořekou květinářku v *My Fair Lady* a Já v *Rebecce*. Maří Magdalénu v *Jesus Christ Superstar* a Lorraine v *Draculovi* nově nastudovala Klára Ondrůšková ze Slováckého divadla. Klára je držitelka ocenění Talent roku 2025 v Cenách divadelní kritiky a desetinásobná mistryně České republiky v americkém stepu.

STANISLAVA TOPINKOVÁ FOŘTOVÁ. DÁMA, KTERÉ MUZIKÁL PROSTĚ SLUŠÍ

Koncem srpna oslavila půlkulatiny jedna z nejvýraznějších osobností muzikálového souboru Stanislava Topinková Fořtová, která těší svými prvotřídními výkony plzeňské diváky více než 30 let. Do jejího repertoáru patří celá plejáda rolí, z těch nejvýznamnějších připomeňme Sally Bowlesovou v *Kabaretu*, Sugar v muzikálu *Sugar – Někdo to rád horké*, Fanny Briceovou ve *Funny Girl*, Charity v *Sladké Charity*, dohazovačku Dolly Leviovou v *Hello, Dolly!*, paní Johnstonovou v *Pokrevních bratrech* (za ni získala i Cenu Thálie), ctižádostivou matku Rose v *Gypsy*, dojemnou Grizabellu v *Kočkách*, starostlivou Goldu ze *Šumaře na střeše*, paní Lovettovou v thrilleru *Sweeney Todd* či stárnoucí hvězdu němých filmů Normu Desmond v *Sunset Boulevardu*. Milá Stáňo, děkujeme za všechny krásné role a do dalších let přejeme pevné zdraví, mnoho štěstí, radosti a spoustu důvodů k úsměvu.

Přichází HRDINA ZÁPADU
Dáte lajk?

John Millington Synge

Překlad ***Martin Hilský****, režie* ***Adam Doležal****, dramaturgie* ***Klára Špičková****, scéna* ***Michaela Semotánová****, kostýmy* ***Agnieszka Pátá Oldak****, hudba* ***Petr Zeman***
Premiéra 31. října 2026 na Malé scéně

Stačí jeden neuvěřitelný příběh a z obyčejného chlapce je rázem hrdina. Do zapadlé hospody přichází mladík Christy Mahon a místním vypráví, jak zabil svého otce. Místo odsouzení se však dočká obdivu. Z nesmělého cizince se přes noc stává místní celebrita, kterou obdivují muži a o jejíž přízeň soupeří ženy. Jenže pověst hrdiny stojí na vratkých základech a stačí málo, aby se nadšení davu změnilo v nenávist. Hra, která při svém prvním uvedení v roce 1907 vyvolala v Dublinu bouřlivé protesty, zní na Malé scéně v překladu Martina Hilského, kterého jsme měli tu čest přivítat i na premiéře.

Martin Hilský a Ondřej Pilný během dramaturgického úvodu

Eliška Vocelová, Matěj Převrátil

„Role Christyho padne Matěji Převrátilovi jako ulitá. Všemi proměnami svého hrdiny nás provede s udivující energií, jistotou i autenticitou. Inscenaci nechybí dravost, humor a silná atmosféra. Zkoumá, jak snadno měníme své názory a jak zoufale potřebujeme hrdiny. Své role si báječně užívají Eliška Vocelová a Apolena Veldová. Výborně fungují projekce, hudba i scéna – především podivuhodný vstup do hospody nepřestává bavit svými možnostmi. Závěrečný přesah do současnosti je silný a logický. Na západě Irska se stal kdysi hrdinou otcovrah, u nás se může stát hrdinou třeba zloděj. Aktuálnost téhle hry nevyprchala. Když nemáme hrdinu, prostě si jej vyrobíme. Hrdinský nemusí být ani trochu.“

z reakcí diváků, I-DIVADLO.CZ, 31. října 2026

Miloslav Krejsa, Libor Stach, Eliška Vocelová, Michal Štěrba, Matěj Převrátil, Matyáš Greif

Matěj Převrátil, Michal Štěrba, Libor Stach, Miloslav Krejsa

Zdeněk Hruška

Apolena Veldová, Matyáš Greif

STRAKONICKÝ DUDÁK
dnešníma očima

Josef Kajetán Tyl

Režie a úprava ***Štěpán Pácl****, dramaturgie a úprava* ***Dana Hlaváčová****, scéna* ***Petr Vítek****, kostýmy* ***Linda Boráros****, hudba* ***Jakub Kudláč****, světelný design* ***Jan Hugo Hejzlar****, choreografie* ***Jarmila Hruškociová***
Premiéra 12. prosince 2026 ve Velkém divadle

Inscenování *Strakonického dudáka* dnes patří k velkým výzvám. Jde o nejznámější a nejhranější Tylovu hru, spolu se Smetanovou *Prodanou nevěstou* tvoří jeden z pilířů našeho národního kánonu. Každý ji svým způsobem zná a něco si o ní myslí. Bohatá inscenační tradice je navíc zatížena ideologickými výklady. Postavy reprezentující charakteristické rysy českého národa se nám již jeví jako poněkud odcizené, snad až příliš typizované. A porozumění nijak neusnadňuje ani Tylův jazyk – nyní notně archaický, ale už v době svého vzniku výrazně stylizovaný. Jak tedy tuto důvěrně známou klasiku přibližujeme současnému publiku? A odkud kam se ubíral náš pohled, který se pokouší nahlédnout pod povrch známé dramatické báchorky a vyjevit i její temnější jádro?

Od pohádky k žité skutečnosti
Letos si připomínáme 170 let od úmrtí Josefa Kajetána Tyla (1808–1856). Do naší paměti se vryl jako průkopník česky hraného divadla a klíčový hybatel kulturního i společensko-politického života národního obrození. Zároveň však šlo a stále jde o osobnost budící dosti protichůdné názory, jak upozorňuje ve své studii *Osudný osud* přední teatrolog Jan Císař: „Není mnoho českých dramatiků, o nichž by existovala tak bohatá literatura. A není snad žádný, o němž by existovala literatura tak rozporná. Tyl byl pro některé velikán – a pro jiné sentimentální písálek."

Podobná rozporuplnost provází i jeho nejslavnější hru, jejíž plný název zní *Strakonický dudák aneb Hody divých žen*. Poprvé byla uvedena 21. listopadu 1847 v Královském stavovském divadle v Praze a Tyl ji napsal tak, aby oslovila všechny společenské vrstvy. Proto prostý příběh Švandy dudáka a jeho milé Dorotky, kteří musí překlenout různé těžkosti, aby se ubezpečili o síle vzájemné lásky, ozvláštňují po vzoru tehdy populární vídeňské lidové frašky písně i fantaskní motivy. Svět reálný se prolíná s hájemstvím nadpřirozených bytostí a lákadly exotických krajů. Pohádkově laděný název nás vede k tomu, abychom jako hlavní postavy vnímali Švandu a divé ženy zastupující v hierarchii světa duchů a víl síly nejtemnější. A přece není Tylova první dramatická báchorka „pouhou pohádkou" o sváru dobra a zla. V době ostré cenzury šlo o způsob, jak prostřednictvím alegorie poukázat na aktuální problémy. Za zdánlivou figurkovostí postav a milou formou pracující se zpěvy a tanci lze tak nacházet i kritický a vrstevnatý obraz české společnosti.

Ke zkreslenému vnímání *Strakonického dudáka* výrazně přispěl nástup komunismu, kdy došlo k záměrné glorifikaci Tyla a zneužití jeho odkazu k podpoře tehdejší ideové propagandy. Švanda byl optikou socialistického realismu líčen jako vykořisťovaný proletář, který se při snaze zbohatnout v cizích krajích – bezohledném kapitalistickém Západu – „spálil". Následný návrat domů pak neznačil „pouhý" návrat na rodnou hroudu, nýbrž návrat do „bezpečí" socialistického domova a nalezení své příslušnosti ke kolektivu. Důraz byl kladen na postavy Dorotky a Kalafuny, představitele „zdravého jádra" českého prostého lidu. A jak dokládá i slavná televizní adaptace režiséra Karla Steklého (1955), svět nadpřirozených bytostí doznal notné idealizace.

To vše se propsalo do inscenační tradice, v níž převládalo scénování Tylovy báchorky jako divácky přitažlivé pohádky s dobově-realistickými výjevy. Jan Císař ovšem připomíná, že jí lze rozumět i jinak – „jako smyšlence, jejíž fiktivnost a zakořenění v mytologii je optimální půdou pro existenciální problémy Tylových dramatických postav."

Švanda na prahu dospělosti
Právě z tohoto pohledu vychází chystaná inscenace. V jádru zůstává hrou o polepšení, to ale není bráno jako prostý fakt, nýbrž jako spouštěč dalších otázek. Náš Švanda není pouze lehkomyslným mladíkem, který podlehne svodům světa a nakonec prohlédne. Ze všeho nejvíc se potýká s vlastní nevyspělostí. Snaží se sice aktivně řešit problémy, jedná však zbrkle a svým furiantstvím maskuje hlubokou nejistotu. Ta má kořeny v nepevném rodinném zázemí a absenci rodičovské lásky. Švanda se teprve učí, co vlastně znamená milovat a být milován, jak se postavit na vlastní nohy a nalézt své místo ve světě, jehož pravidlům zcela nerozumí. Jeho příběh tak získává až iniciační rozměr a stává se cestou k dospělosti. Švanda však není jedinou chybující postavou. Pohádkový závoj mnohdy zastírá, jak krutě spolu lidé dokáží jednat. Proto se navracíme přímo k folklóru a svět nadpřirozených bytostí ještě více vyostřujeme. Od romantické báchorky jdeme k temné baladičnosti blízké Erbenovu stylu a podtrhujeme reálnou hrozbu, aby mohlo více vyniknout dobro. Polednice představují přechod mezi životem a oním světem, neboť pravé poledne umí být stejně krásné jako smrtící a obdobně hraniční je i čas půlnoci. Skrze začarované dudy si Švanda s oním světem v podstatě zahrává, aniž by si uvědomoval závažnost nebezpečí.

Dudy od strakonického dudáka
Matyáš Darnady v titulní roli Švandy rozezvučí dudy z Jinína u Strakonic. Přímo pro tuto inscenaci je vyrobil zkušený strakonický dudák a mistr svého oboru Patrik Ředina. Jde o standardní nástroj laděný v Es dur, opatřený kozlí hlavou a na přání inscenátorů také velkými kravskými rohy. Výjimečnost oproti dobovému zpracování spočívá především v dolaďovacím mechanismu u každého tónu. „To je zdlouhavá práce, kdy se každá píšťala musí z velké části obrábět ručně. Dnes již tento způsob ladění považuji za nutnost – historicky se píšťala ladila pouze rozehřátým včelím voskem, což bylo zdlouhavé, a tak dudy někdy hrály trochu falešně. Myslím, že to našim předkům tolik nevadilo, ale dnešní ucho je zvyklé denně vnímat profesionální hudbu," vysvětluje Patrik Ředina.

Věrnost Tylovi neznamená doslovnost
Samotnou hru uvádíme v autorské úpravě s použitím veršů Zdeňka Urbánka a přihlédnutím k textové úpravě Jiřího Frejky pro jeho inscenaci *Strakonického dudáka* v Národním divadle v Praze (1943). Nejde přitom o odmítnutí Tylova jazyka. Konáme, jak by on sám dnes zřejmě také konal, neboť jako divadelník dbal o to, aby dialogy i monology vyrůstaly ze situace a korespondovaly s přirozeným hereckým projevem (navíc nezřídka i již hotové hry dle konkrétního publika přepisoval). Současná úprava proto nehledá věrnost v doslovném zachování archaické formy, ale v živém zprostředkování jejího obsahu.

Podobný princip se uplatňuje i ve scénografii a kostýmech, kdy stylizace a časoprostorová neurčitost dává vyniknout charakterům postav a nadčasovým tématům. Jedním z nich je samotný domov. Zemitost rodné hroudy zůstává důležitým motivem, návrat k ní však není automatickou zárukou šťastného konce. Domov není neměnným bodem, k němuž se stačí vrátit. Je něčím, co sami vytváříme, co se neustále proměňuje a o co musíme pečovat – jinak zanikne. Spolu s tím nad vše ostatní činí rozmanité podoby lásky: od romantické přes erotickou až k mateřské. Každá má přitom svou sílu a umí hory přenášet nebo i zadusit. Právě v této mnohoznačnosti se otevírá prostor pro nové čtení Tylova díla. Za známým příběhem o dudákovi totiž stojí mnohem obecnější otázka: Co všechno musí člověk ztratit, poznat a překonat, aby pochopil, kam patří a koho skutečně miluje?

Dana Hlaváčová

Vždycky, když to funguje, mám takovou vnitřní radost a těším se

Rozhovor s hercem Josefem Nechutným

Josef Nechutný se letos přidal do klubu osmdesátníků plzeňské činohry – k Pavlu Pavlovskému a Monice Švábové. Poprvé stál na jevišti už v devíti letech a plzeňskému divadlu zůstal věrný celý život. Letos vstupuje do své 53. sezóny. Jak vzpomíná na své herecké začátky, co pro něj znamená mluvené slovo a proč tak rád tráví čas v přírodě?

Josefe, jste, nebo nejste plzeňský rodák?
Jsem Plzeňák. Narodil jsem se na Slovanech, ale vyrůstal jsem deset kilometrů proti proudu Úhlavy, ve Štěnovicích. Dědeček byl kameník, tatínek kamenosochař.

Jak jste se dostal k divadlu?
Přes tatínka. Na reálce ho učil Josef Skupa, do ročníku pod ním chodil Jiří Trnka, sám dělal ve Štěnovicích ochotnické divadlo. Když mi bylo asi devět, hrál jsem ve Stroupežnického jednoaktovce *Zvíkovský rarášek* páže Michálka. Když jsem byl pak na stavební průmce, v Plzni fungovalo experimentální studio Divadlo pro 120, kde jsme se pokoušeli o to, co se tehdy dělo v Praze v Semaforu a Na zábradlí. A v roce 1967 tu vznikla herecká škola, kterou vedl tehdejší dramaturg DJKT Stanislav Bor.

Ale nakonec jste šel studovat herectví na DAMU. Vaším pedagogem byl geniální herec Miloš Nedbal…
Miloš Nedbal byl vynikající pedagog, byl to takovej náš táta. Cenil jsem si na něm, že nás vedl nejen k divadlu. Jako dneska ho vidím – přišel, hodil aktovku na stůl a koukal, jak něco zkoušíme. Neřekl ani slovo. Pak se zvedl a povídá: „Do příště se naučíte Erbena, to a to," a odešel. A my to nějak všecko udělali, ale on zas: „Pánové, v Hollaru má výstavu Zrzavý, všichni tam povinně jděte a uděláte mi z toho referát." Myslím, že za nás, za všechny žáky, cítil velkou odpovědnost a chtěl, aby měl člověk rozhled a přehled. Měli jsme ale ještě jednoho mentora. Do ročníku se mnou taky chodila Jiřina Krejčíková. Její otec, režisér Krejčík, ji chodil dozorovat. Něco jsem s ním točil a nějaký večer potom se objevil na koleji: „Pojď, jedeš se mnou na Barrandov." Tam mi pouštěl záběry, které jsme natočili. A já koukal jak blázen, že se maže s takovýmhle kandrdasem a dává mi takovou školu. Tenkrát jsem se toho strašně moc naučil.

Z DAMU vedla cesta rovnou zpět do Plzně?
Ještě před odchodem na DAMU mi režisér Oto Ševčík nabídl hezkou roličku v inscenaci *Člověk pro každé počasí*. Pak mě – už jako šéf činohry – angažoval do inscenace *Obchodník s deštěm*.

Plzeň je vaším jediným angažmá: 53 sezón a více než 190 rolí. Na které z nich se nedá zapomenout?
Samozřejmě Jim Curry v *Obchodníkovi s deštěm*, Imre v *Drsných milencích*, Důra v *Rozmarném létě* a Kalafuna ve *Strakonickém dudákovi*. A u Ládi Smočka jsem měl samozřejmě moc pěkné role. Nejvíc si asi považuju Hofmistra z Gombrowiczovy *Yvonny, princezny burgundánské*.

Ze spolupráce s režisérem Smočkem se stalo přátelství?
Velké přátelství. Láďovi jsem asistoval při jeho režiích, trávili jsme spolu hodně času. Když byl ještě ve formě, vytáhl jsem ho na Šumavu. Nebo za mnou přijel, když jsem byl pod stanem na Antýglu. Taky spolu chodíme na pivo a na tatarák.

Plzeň, to jsou vůbec velcí režiséři. Jak vzpomínáte na ty své?
Smoček, to je prostě kapitola sama pro sebe. Je přesný a je radost být s ním na jevišti. Výborný byl Ivan Šarše, lidský, dokázal uznat svoji chybu. A většinou hned. Ota Ševčík třeba až za tři roky. Lídu Engelovou jsem měl rád. Taky kvůli poezii. Třeba jsme dělali Hrubínovu *Romanci pro křídlovku*, Věra Vlčková, Pavel Pípal a já. To byla kouzelná práce.

Kromě divadla máte vůbec silný vztah k poezii a literatuře. To vás přivedlo k disciplíně divadla jednoho herce?
Udělal jsem asi deset takových pořadů, Otu Pavla, Hrabala, Vančurovo *Rozmarné léto*, povídky Ládi Smočka. Slovo je pro mě něco nádherného. Když ho vypustíte, ono funguje a najednou zajímá i diváky.

Milujete přírodu a turistiku. Chodíte hlavně po Čechách?
Miluju Šumavu, Tatry, Alpy. Povedlo se mi zdolat asi dvě čtyřtisícovky. Turistiku dělám pořád, ale tu vysokohorskou už moc ne. V mém věku už musím vážit, kam se vydat. Ale rád vzpomínám na ty velký vejšky, kdy se musí jít v mačkách přes ledovce. Člověk byl šťastný, že to dokázal.

Obchodník s deštěm, 1974

Teď zkoušíte ve *Strakonickém dudákovi*. Po kolikáté už?
První byl v roce 1974 s Ivanem Šaršem. To jsem dělal jednoho z chasníků, Naďa Konvalinková hrála Dorotku, Milan Rybák Švandu. Pak byl ten Kaločův v roce 1992 – hrál jsem Kalafunu. Pavel Kikinčuk jako Švanda neměl dudy, ale saxofon. A jednou přijel na představení autobus s dudáckou kapelou. Jejich vedoucí za mnou přišla, že budou s námi hrát a zpívat *Na tom našem dvoře, všechno to krákoře*. A já jí musel říct: „Víte, ale my to tam nezpíváme. A navíc – ale to říkám jenom vám – u nás má Švanda saxofon." Ta se chtěla obrátit a emigrovat.

Baví vás divadlo pořád stejně?
Divadlo mám pořád rád. Kdybych neměl, dávno tady nebudu. I když se mi docela těžko zkoušelo ve *Figarově svatbě*, mile mě překvapila reakce diváků. Teď je to vždycky fajn a pěkný večer. Pěkné večery mám i s *Dogvillem*. Vždycky, když to funguje, mám takovou vnitřní radost a těším se. Jsem mezi lidmi, kteří mají stejný zájem, stejné problémy. A při pohledu do hlediště si říkám: „Kvůli těm divákům to všechno je, pro ně, a to je fajn!"

Děkuji za rozhovor, všechno nejlepší a těšíme se na další setkávání s vámi na jevišti!

Štěpán Pácl

1

DEN PLZNĚ V SENÁTU

Valdštejnská zahrada Senátu Parlamentu České republiky se v sobotu 5. září 2026 proměnila v malou Plzeň. Uskutečnila se zde tradiční akce Den Plzně v Senátu, která od roku 2005 představuje domácím i zahraničním návštěvníkům Prahy město Plzeň jako atraktivní turistickou destinaci. Letošní ročník se nesl ve znamení významného výročí – 100 let od prvního vystoupení Hurvínka. Tato loutková postava se poprvé objevila na scéně plzeňského Loutkového divadla Feriálních osad v roce 1926. Činohra vystoupila s programem *S.K.U.P.A. v Senátu* aneb *Senátní Koncert Utvářející Příjemnou Atmosféru*. V tomto pořadu zazněly kabaretně laděné písničky Jana Matáska z plzeňské inscenace hry Milana Šotka věnované Josefu Skupovi.

HAVEL DO SLUCHÁTEK

Pět audio esejů, tři generace herců a Václav Havel trochu jinak. Co nám může Václav Havel říct devadesát let po svém narození? Překvapivě hodně. Činohra DJKT připravila podcastovou minisérii *HA!vel #90* – která vybírá z Havlových textů z let 1964–2001 a nechává zaznít jeho úvahy o divadle, svobodě, lidskosti i schopnosti lidí navzájem si (ne)rozumět. Nechybí přitom humor a nadhled, které k Havlovi neodmyslitelně patří. Posluchače pěti díly provází tři generace plzeňských herců – Pavel Pavlovský, Michal Štěrba a Matěj Převrátil – a také šéf činohry Štěpán Pácl. První díl minisérie vyšel 5. října, poslední 17. listopadu. Každý díl je dostupný pouze po dobu tří měsíců. A jestli jste PODTEXT ještě neobjevili, nastal nejvyšší čas. Činohra vstoupila už do páté podcastové sezóny a za první čtyři roky vytvořila téměř 70 dílů s více než 12 000 poslechy.

Podcast si můžete poslechnout zde

1 | Michal Štěrba, Jaroslav Matějka, Petr Urban

2 | Pavel Pavlovský, Monika Švábová, Jakub Sedláček

OSLAVENKYNĚ KLÁRA KUCHINKOVÁ

Kulaté narozeniny koncem listopadu oslaví herečka Klára Kuchinková. Plzeňská rodačka a absolventka pražské DAMU působila nejprve v Činoherním studiu v Ústí nad Labem, odkud zamířila do Divadla J. K. Tyla. Na plzeňském jevišti zaujala například jako Eva v *Kazimírovi a Karolíně*, Abigail Williamsová v *Čarodějkách ze Salemu* či Izzy v *Králičí noře*. K jejím nejvýraznějším výkonům patří hlavní ženská role v inscenaci *Lidé, místa, věci* a v divadelní adaptaci slavného románu *Na Větrné hůrce*, kterou uvádíme ve Velkém divadle. Kláře přejeme k narozeninám hodně zdraví, štěstí, radosti a mnoho dalších krásných rolí!

2

VTIP SE LOUČÍ. NENECHTE SI UJÍT VÝKON APOLENY VELDOVÉ

Americké drama *Vtip* čeká 20. února derniéra. Inscenace, která dokáže vážné téma nemoci podat s překvapivým humorem a nadhledem, zaujala nejen diváky, ale také odbornou porotu Cen Thálie. Apolena Veldová za mimořádné ztvárnění hlavní role získala širší nominaci na Cenu Thálie 2026, což je v silné konkurenci činoherních výkonů velký úspěch. Pokud jste *Vtip* ještě neviděli, nenechte si ujít jednu z posledních příležitostí. Čeká vás silný divadelní zážitek, ve kterém nechybí ani dojemná pohádka o králíčkovi v podání Moniky Švábové.

SLOVENSKÉ BALADY OŽIJÍ NA NOVÉ SCÉNĚ

Divadlo J. K. Tyla přivítá 15. března 2027 na Nové scéně slovenské Divadlo Andreja Bagara v Nitře s inscenací *Rev, vresk a brud*. Ta čerpá z tradičních slovenských balad, v nichž se za krásou malebné krajiny skrývají temné příběhy o lásce, zradě, smrti a lidském neštěstí. Balady se zde mění v malé horory, které připomínají naše nejhlubší obavy a strachy. Přestože jejich příběhy vznikly před mnoha lety, témata, jež otevírají, zůstávají aktuální i dnes.

POEZIE A HUDBA NAŠLY SPOLEČNOU ŘEČ

Nový cyklus plzeňské činohry *Souznění*, který propojuje českou poezii, herecký přednes a živou hudbu, zahájilo scénické setkání věnované Karlu Hynku Máchovi. Jeho *Máj* zazněl v podání Moniky Švábové a Pavla Pavlovského za doprovodu houslového virtuosa Jakuba Sedláčka, který přednes doplnil Bachovými skladbami. Cyklus nabídne ještě tři nedělní setkání v Novém divadle, 29. listopadu bude pokračovat poezií Josefa Hory *Jak kapky jsme se rozpršeli po širokém světě tom*, 14. února připomene Jaroslava Seiferta a jeho *Všechny krásy světa*. Poslední setkání, věnované Janu Skácelovi, se uskuteční 6. června 2027. Scénická zastavení začínají vždy v 16.00.

První měsíce s TyLCEM

SETKÁNÍ S UČITELI: KÁVA PŘED OPONOU

Vůbec první akce Lektorsko-edukačního centra TyLEC proběhla 26. srpna na Malé scéně a neformálně propojila divadlo se školami. Pedagogům z Plzně i okolí jsme představili základní vizi činnosti centra a projekty pro nadcházející sezónu. Šéfové a dramaturgové pak účastníkům prezentovali nabídku představení jednotlivých souborů pro školy, děti a mládež. Na závěr se i pedagogové podělili o své zkušenosti a očekávání od budoucí spolupráce v příjemné atmosféře nad šálkem kávy.

DRAMATURGICKÉ ÚVODY K PŘEDSTAVENÍM

Dramaturgické úvody probíhají zdarma vždy 30 minut před vybraným představením přímo ve foyer dané divadelní scény. Jsou určeny všem návštěvníkům, kteří chtějí nahlédnout do tvůrčího zákulisí inscenace. Během krátkého moderovaného setkání představují dramaturgové historické a obsahové souvislosti daného díla i přístup k jeho inscenování v našem divadle.

Termíny nejbližších dramaturgických úvodů:

- ***Hrdina Západu*** – 5. 12. a 28. 1.
- ***Bohéma*** – 5. 12.
- ***Strakonický dudák*** – 12. 12.
- ***Jeníček a Mařenka*** – 17. 12.
- ***Jsme (nejen) muzikál!*** – 19. 12.
- ***Anna Pavlova*** – 3. 1.
- ***Muzikantská pohádka*** – 9. 1.
- ***Louskáček*** – 13. 1.
- ***Falkenštejn*** – 30. 1.

DIVADELNÍ PROCHÁZKA: KDE SE V PLZNI HRÁLO DIVADLO

Komentované vycházky po stopách plzeňské divadelní historie vedl na začátku října a listopadu dramaturg a divadelní historik Pavel Bár. Téměř dvouhodinový program účastníkům odhalil místa, kde stály dnes zaniklé divadelní budovy, a přiblížil zákulisní příběhy spojené s divadelním životem v Plzni. Opakování této úspěšné akce i nové tematicky zaměřené procházky plánujeme opět na jaro.

WORKSHOPY ASOCIACE DIVADELNÍCH LEKTORŮ

Asociace divadelních lektorů ve spolupráci s centrem TyLEC připravila během Mezinárodního festivalu divadlo několik workshopů. První nesl název *Na divadlo!* a žáky a studenty seznamoval se základními principy divadla, jeho fungováním i hlavními profesemi. Naopak učitelům byl věnován program *Jak na reflexi po divadelním představení?* vytvořený lektorkou ND v Praze Danielou von Vorst a lektorkou a pedagožkou Annou Hrnečkovou. Účastníci si sami na sobě vyzkoušeli, jak lze v hodinách pracovat s návštěvou divadla, kde hledat inspiraci a jaké možnosti v této souvislosti nabízí metody dramatické výchovy. Vzhledem k velké poptávce plánujeme podobné akce nabídnout i v průběhu druhého pololetí.

Co dalšího TyLEC připravuje?

LEKTORSKÉ ÚVODY PRO NEJMENŠÍ DIVÁKY

První lektorské úvody k baletní pohádce *Princezna se zlatou hvězdou* bodovaly u nejmenších návštěvníků! Půlhodinové zážitkové programy před vybranými představeními pro školky, školy i pro veřejnost pomáhají nejmenším divákům proniknout do příběhu nebo se seznámit s jeho postavami ještě před začátkem představení. Společně s lektorem děti zapojují fantazii a hravou formou objevují divadelní svět. Na rozdíl od dramaturgických úvodů vyžadují ty lektorské z kapacitních důvodů nákup vstupenky předem. Kompletní termíny i doporučené věkové kategorie najdete na webu TyLCE.

Nejbližší termíny pro veřejnost:

- ***Louskáček*** – 22. 11. | 9., 18., 19., 30. 12. | 12. 1. | 7. 2.
- ***Papageno v kouzelném lese*** – 6., 29. 12. | 24. 1. | 7. 2.
- ***Princezna se zlatou hvězdou*** – 21. 2.
- ***Muzikantská pohádka*** – 9., 10., 12., 13. a 31. 1.

LEKTORSKÉ ÚVODY PRO STARŠÍ A DOSPĚLÉ

Lektorské úvody nejsou určeny pouze nejmenším dětem, jak se v říjnu mohli přesvědčit účastníci programu k slavné rockové opeře *Jesus Christ Superstar*. Tento typ úvodu nabízí komornější formát setkání, zaměřený na aktivní zapojení diváků. Účastníkům zprostředkovává bližší vhled do hlavních témat díla a prostřednictvím společných aktivit, otázek a diskuze otevírá prostor pro různé pohledy a interpretace, které mohou obohatit následný divadelní zážitek. Nejde přitom o přednášku ani o hledání správných odpovědí, ale o příležitost přemýšlet nad inscenací, sdílet vlastní zkušenosti a objevovat souvislosti, kterých bychom si při běžné návštěvě divadla nemuseli všimnout. Doporučené věkové kategorie i odkaz na nákup vstupenek lze nalézt na našem webu.

Nejbližší termíny pro veřejnost:

- ***Kouzelné hodinky doktora Kronera*** – 13. 12.
- ***Kytice*** – 28. 2.
- ***Psohlavci*** – 10. 1. | 12. 2.
- ***Six*** – 28. 1. I 27. 2.

ČINOHERNÍ SETKÁNÍ PŘED PREMIÉROU A DISKUZE PO PŘEDSTAVENÍ

Neformální prostor k setkání tvůrců a divadelních nadšenců ještě před prvním uvedením inscenace – to je Setkání před premiérou. Účastníci se mohou dozvědět více o konceptu hry a průběhu zkoušení. Setkání se konají v neformálním prostředí kavárny a jsou přístupná veřejnosti zdarma. Nově se po vybraných představeních konají také diskuze diváků a účinkujících přímo v hledišti. Své otázky, postřehy i dojmy ze zhlédnutého představení tak může sdílet každý. Oběma setkáními provází herec Marek Mikulášek v roli moderátora.

- **Setkání před premiérou *Strakonického dudáka*** – 10. 12.

DRAMATURGICKÁ SETKÁNÍ S MUZIKÁLEM FANTOM OPERY

Připravovaný cyklus besed postupně odhalí tajemství zákulisí a vzniku plzeňské inscenace jednoho z nejslavnějších světových muzikálů. Účastníci nakouknou pod pokličku tvorby českého textu s jeho překladateli, prozkoumají technologické výzvy i výtvarné uchopení scény s výtvarníky a objeví zamýšlené maskérské i kostýmní triky. Cyklus vyvrcholí povídáním s představiteli hlavních rolí o specifikách i úskalích nastudování tohoto ikonického díla.

Setkání se konají na Malé scéně od 18.00 v termínech: 8. 12. | 18. 2. | 14. 4. | 1. 6.

PROHLÍDKY DIVADELNÍCH BUDOV

Tradiční prohlídky provází návštěvníky historickou budovou Velkého divadla i moderními prostorami Nového divadla, seznamují je s architekturou, historií, jevištními technologiemi i zázemím běžně ukrytým před zraky diváků. Prohlídky vyžadují kvůli omezené kapacitě předchozí rezervaci a konají se ve vybraných termínech jak pro školy, tak pro veřejnost.

Nejbližší termíny: 23. 11. | 14. 12. | 11. 1. | 1. 2.

KURZ OD OPERY K MUZIKÁLU NA UNIVERZITĚ TŘETÍHO VĚKU ZČU

Během několika lekcí jednosemestrálního kurzu posluchači ve stručnosti projdou klíčové milníky české i světové opery, navštíví svět operety a muzikálu a dotknou se i baletu a fenoménu melodramu. Pod vedením zkušených specialistů a divadelních praktiků se seznámí jak s historií těchto druhů a žánrů, tak s tím, jak se s nimi pracuje na současných jevištích. Více informací zájemci naleznou na webu Západočeské univerzity.

TyLEC
LEKTORSKO-EDUKAČNÍ CENTRUM DJKT

tylec.djkt.eu

VENDELÍN OPĚT ROZVESELIL PLZEŇSKÉ ULICE

První zářijové odpoledne patřilo divadlu! Tradiční Průvod Vendelín už pojedenácté prošel centrem Plzně a symbolicky zahájil novou divadelní sezónu a zároveň otevřel nové Lektorsko-edukační centrum TyLEC. V čele veselého procesí stanul Martin Šefl v roli Vendelína Budila. U Velkého divadla pak návštěvníky čekal pestrý program, ve kterém se střídala vystoupení činohry, opery, muzikálu i baletu. Na své si přišli také nejmenší diváci, pro které byla připravena divadelní stezka s úkoly a odměnami.

1 | Alina Landgraf, Mátyás Sántha, Liza Szücs, Mami Mołoniewicz, Go Minakami
2 | Eliška Bartáková, Pavel Bár, Martin Otava, Libor Picka, nad nimi Martin Šefl
3 | Sara Antikainen
4 | Matěj Převrátil
5 | Martin Šefl
6 | Radka Sehnoutková, Ivana Klimentová, Tomáš Kořínek
7 | Kateřina Jechová, company

RYBOVKA ROZZÁŘÍ SVÁTEČNÍ DNY

Vánoce v Divadle J. K. Tyla si už jen těžko představit bez slavné *České mše vánoční* Jakuba Jana Ryby. Oblíbené dílo, které k českým Vánocům neodmyslitelně patří, se letos představí na Nové scéně. Diváci se mohou těšit na jeho působivou scénickou podobu v podání sólistů, orchestru a sboru opery DJKT za účasti početného dětského sboru. Sváteční večer tradičně doplní také další skladby starých mistrů, které navodí tu pravou vánoční atmosféru.

DIVADLO POD STROMEČEK? MÁME!

Vánoce se blíží a my máme tip na dárky, které potěší každého divadelního nadšence. Pod stromečkem může letos skončit výpravná kniha *120 let Velkého divadla v Plzni*, CD s hudbou z muzikálu *Dracula* nebo náš originální Katarzník, ve kterém si můžete uchovat dojmy a postřehy z navštívených představení. A pokud hledáte něco opravdu jedinečného, sáhněte po batohu vyrobeném z recyklovaných divadelních bannerů. Každý kus je originál a navíc dává druhý život materiálům, které už odehrály svou roli. Tak co, dáte letos Ježíškovi malou nápovědu?

SESTRA V AKCI PODPOŘÍ GIVING TUESDAY

Repríza muzikálu *Sestra v akci* se 1. prosince ponese ve znamení světového dne dobrých skutků. DJKT při této příležitosti spojí síly s organizací MSR Care, která pomáhá rodinám v době onkologického či jiného vážného onemocnění. Její zástupci před představením krátce přiblíží činnost organizace i myšlenku Giving Tuesday. Smyslem společné akce je především upozornit na práci MSR Care a připomenout, že i malá pomoc může mít význam. Ambasadorem letošního Giving Tuesday v DJKT je šéf souboru muzikálu Jozef Hruškoci.

PLZEŇSKÝ SALÓN ZNOVU NA SCÉNĚ

Devátý ročník tradiční výstavy ve foyer Nové scény nabídne od 18. listopadu do 14. února pestrou přehlídku děl členů Unie výtvarných umělců Plzeň a jejich hostů. Letošní ročník není svázán jednotným tématem a ponechává autorům volný prostor pro vlastní tvůrčí vyjádření. Návštěvníci se tak mohou těšit na rozmanitost uměleckých přístupů, námětů i výtvarných technik – od malby, kresby a grafiky přes sochařství, keramiku a textilní tvorbu až po uměleckou knižní vazbu, šperk, fotografii a další podoby užitého umění. Výstava bude přístupná vždy hodinu před začátkem představení.

inzerce

Obchodní útvar
Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň

Prodej předplatného
tel.: +420 378 038 444
e-mail: predplatne@djkt.eu

Prodej vstupenek
tel.: +420 378 038 190
e-mail: vstupenky@djkt.eu

Hromadné objednávky, školy
tel.: +420 378 038 185
e-mail: vstupenky@djkt.eu

Divadelní pokladny
(otevřené vždy hodinu před začátkem představení)

Velké divadlo Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
tel.: +420 378 038 128

Nová scéna Palackého náměstí 30, 301 00 Plzeň
tel.: +420 378 038 059

Malá scéna Palackého náměstí 30, 301 00 Plzeň
tel.: +420 378 038 439

Program DJKT

Vstupenky na březen pořídíte od 15. prosince 2026.

Kulturní Plzeň · Městský obvod Plzeň 1 · PLZEŇSKÝ KRAJ · Ministerstvo kultury

Vydalo Divadlo J. K. Tyla, příspěvková organizace, zřizovatel město Plzeň, za finanční podpory MK ČR a Plzeňského kraje.

nocsoperou.cz | djktplzen